

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง ผลการใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีต่อทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กปฐมวัย ด้วยแบบแผนการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ One Group Pre-test Post-test Design นี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

S. D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

E. I. แทน ค่าดัชนีประสิทธิผล

t แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตในตาราง

F แทน แทนสถิติทดสอบที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ F เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

Λ แทน ค่าแลมด้า ของ Wilks

df	แทน ระดับของความเป็นอิสระ
sig.	แทน ระดับนัยสำคัญที่ใช้ในการทดสอบ
SS	แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนน
MS	แทน ค่าประมาณความแปรปรวนของคะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ก่อนดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเพื่อการเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม ซึ่งจะให้อำนาจการทดสอบเข้าใกล้ความเป็นจริงมากที่สุดดังที่ได้แสดงผลไว้บางส่วน และลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล (E.I) ที่ส่งผลถึงทักษะการแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือ จากการเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือ ร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ของเด็กปฐมวัย
2. เปรียบเทียบ ทักษะการคิดแก้ปัญหา ระหว่างก่อนและหลังเรียน ของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้วยการทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบ พัฒนาการ ระหว่างก่อนและหลังเรียน ของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้วยการทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)
4. เปรียบเทียบ พฤติกรรมการช่วยเหลือ ระหว่างก่อนและหลังเรียน ของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้วยการทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)
5. เปรียบเทียบทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือ ของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ก่อนเรียน และหลังเรียนวิเคราะห์ ความแปรปรวนพหุคูณร่วมทางเดียว (One-way MANCOVA) ความแปรปรวนร่วมทางเดียว (One-way ANCOVA) และ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ และผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

1.1 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ที่ส่งผลถึงทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมกรช่วยเหลือ จากการเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานของเด็กปฐมวัย ตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไปตามสมมติฐานข้อ 1

ตาราง 5 แสดงค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน

ผลที่เกิด	จำนวนเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	ผลรวมของคะแนน		ค่าดัชนีประสิทธิผล	ร้อยละ
			ก่อนเรียน	หลังเรียน		
ทักษะการคิดแก้ปัญหา	36	72	1,004	2,200	0.75	75.31
พัฒนาการ	36	39	654	1,178	0.70	69.87
พฤติกรรมกรช่วยเหลือ	36	48	748	1,476	0.74	74.29
เฉลี่ยรวม			2,406	4,854	0.73	72.62

จากตาราง 5 พบว่าค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.) ของคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานมีค่าเท่ากับ 0.73 คิดเป็นร้อยละ 72.62 เมื่อแยกเป็นรายด้านพบว่าที่มีต่อ ทักษะการคิดแก้ปัญหา มีค่าเท่ากับ 0.75 คิดเป็นร้อยละ 75.31 พัฒนาการ มีค่าเท่ากับ 0.70 คิดเป็นร้อยละ 69.87 และ พฤติกรรมกรช่วยเหลือ มีค่าเท่ากับ 0.74 คิดเป็นร้อยละ 74.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ละ 50 ขึ้นไป

1.2 เปรียบเทียบทักษะการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการทดสอบค่าที (t – test for Dependent Samples)

ตาราง 6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานระหว่างก่อนและหลังเรียน

ตัวแปร	ทักษะการคิดแก้ปัญหา				
	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	72	27.89	3.40	26.38*	.00
หลังเรียน	72	61.11	6.95		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการคิดแก้ปัญหา เมื่อเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่มีค่าสถิติทดสอบที (t – test for Dependent Samples) ของทักษะการคิดแก้ปัญหาเท่ากับ 26.38 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน ทักษะการคิดแก้ปัญหา ก่อนเรียน ($\bar{X}$) เท่ากับ 27.89 หลังเรียน ($\bar{X}$) เท่ากับ 61.11 สรุปได้ว่า หลังเรียนเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีทักษะการคิดแก้ปัญหา สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 เปรียบเทียบพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent Samples)

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ที่เรียน
โดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน
ระหว่างก่อนและหลังเรียน

ตัวแปร ระยะเวลา	พัฒนาการ				
	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	39	18.17	2.58	23.66*	.00
หลังเรียน	39	32.72	3.42		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียน
และหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่มีค่าสถิติ
ทดสอบที (t – test for Dependent Samples) ของพัฒนาการ เท่ากับ 23.66 เมื่อพิจารณา
ค่าเฉลี่ยของคะแนน พัฒนาการก่อนเรียน ($\bar{X}$) เท่ากับ 18.17 หลังเรียน ($\bar{X}$) เท่ากับ 32.72
สรุปได้ว่า หลังเรียน เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการ
ใช้ปัญหาเป็นฐาน มีพัฒนาการสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 เปรียบเทียบพฤติกรรมความช่วยเหลือของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้
คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานระหว่างก่อนและ
หลังเรียนด้วยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent Samples)

ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความช่วยเหลือของเด็กปฐมวัย
ที่เรียนโดยใช้ คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหา
เป็นฐานระหว่างก่อนและหลังเรียน

ตัวแปร ระยะเวลา	พฤติกรรมความช่วยเหลือ				
	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	T	Sig.
ก่อนเรียน	48	20.78	2.70	28.78*	.00
หลังเรียน	48	41.00	3.23		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการช่วยเหลือเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่มีค่าสถิติทดสอบที่ (t-test for Dependent Samples) ของพฤติกรรมการช่วยเหลือเท่ากับ 28.78 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการช่วยเหลือก่อนเรียน ($\bar{X}$) เท่ากับ 20.78 หลังเรียน ($\bar{X}$) เท่ากับ 41.00 สรุปได้ว่า หลังเรียน เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีพฤติกรรมการช่วยเหลือสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 เปรียบเทียบทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือ ระหว่างเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง ปานกลาง และต่ำ ในกลุ่มเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน

1.5.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือก่อนเรียน ของเด็กปฐมวัย ในกลุ่มที่เรียนโดยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ดังตาราง 9 (วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเพื่อตัดสินใจเลือกใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นคะแนนหลังเรียนได้เหมาะสมและถูกต้อง)

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ตัวแปรตามก่อนเรียนของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ทักษะการคิดแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	49.39	2	24.69	2.30	.12
	ภายในกลุ่ม	354.17	33	10.73		
	รวม	403.56	35			
พัฒนาการ	ระหว่างกลุ่ม	30.17	2	15.08	2.45	.10
	ภายในกลุ่ม	202.83	33	6.15		
	รวม	233.00	35			
พฤติกรรมช่วยเหลือ	ระหว่างกลุ่ม	100.72	2	50.36	10.83*	.00
	ภายในกลุ่ม	153.50	33	4.65		
	รวม	254.22	35			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน ก่อนเรียนมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกัน ส่วนทักษะการคิดแก้ปัญหาและพัฒนาการก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น การวิเคราะห์ผลการทดลอง หลังเรียนของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือรวมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ตัวแปรตาม คือ ทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมช่วยเหลือ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณร่วมทางเดียว (One – way MANCOVA) เพื่อควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนพฤติกรรมช่วยเหลือก่อนเรียน เนื่องจากผู้วิจัยพบว่า พฤติกรรมช่วยเหลือก่อนเรียนแตกต่างกัน แต่ทักษะการคิดแก้ปัญหา และพัฒนาการ ก่อนเรียน ของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน ก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน โดยผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติ ได้แก่ ข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติหลายตัวแปร (Multivariate Normality Distribution) ข้อมูลมีเมตริกซ์ความ

แปรปรวนร่วมเท่ากันทุกกลุ่ม (Homogeneity of Covariance Matrix) และการมีความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรตาม (Correlation) ซึ่งผลการตรวจสอบพบว่า เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นทั้ง 3 ข้อ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณร่วมทางเดียว (One – Way MANCOVA) ดังตาราง 10

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบ ทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน

ตัวแปร	Λ	df	F	Sig.
ความฉลาดทางอารมณ์	0.08	6	25.97*	.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า ค่าความน่าจะเป็น Sig. = .00 หมายความว่า ทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กปฐมวัย ที่มีระดับความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือ ร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ด้วย One-way MANCOVA โดยภาพรวมพร้อมกันทั้ง 3 ตัวแปรตาม พบว่าเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูง ปานกลาง ต่ำ มีทักษะการคิดแก้ปัญหา พัฒนาการ และพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกัน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการทราบผลการวิเคราะห์ในตัวแปรตามแต่ละด้าน จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยแยกตัวแปรตามแต่ละด้านของคะแนนหลังเรียน ดังนี้

1.5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการคิดแก้ปัญหาหลังเรียนของเด็กปฐมวัย ในกลุ่มที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) ปรากฏผลดังตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน ที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม ทักษะการคิดแก้ปัญหาหลังเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ทักษะการคิดแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	1216.72	2	608.36	42.28*	.00
	ภายในกลุ่ม	474.83	33	14.39		
	รวม	1691.56	35			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่า ตัวแปรตามด้านทักษะการคิดแก้ปัญหา มีค่า Sig. = .00 หมายความว่า ทักษะการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 11 สรุปได้ว่า เด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน หลังเรียนด้วยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีทักษะการคิดแก้ปัญหาแตกต่างกัน เพื่อให้ทราบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ สูง ปานกลาง หรือต่ำ ในคู่มือบ้าง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบภายหลัง (Post Hoc) โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้วยสถิติ Scheffe/ ปรากฏผลดังตาราง 12

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ที่มีความฉลาด ทางอารมณ์ต่างกันเป็นรายคู่ เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัด
ประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน

ความฉลาดทาง อารมณ์	ความฉลาดทางอารมณ์			
	$\bar{X}$	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		66.92	63.25	53.17
สูง	66.92	-	3.67	13.75*
ปานกลาง	63.25	-	-	10.08*
ต่ำ	53.17	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทักษะการคิดแก้ปัญหา
จำแนกตามระดับความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย เป็นรายคู่ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มี
ความฉลาดทางอารมณ์ต่างกันมีทักษะการคิดแก้ปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ทักษะการคิด
แก้ปัญหาสูงกว่าเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ปานต่ำ ส่วนเด็กปฐมวัยที่มีความ
ฉลาดทางอารมณ์ปานกลาง มีทักษะการคิดแก้ปัญหาไม่แตกต่างกับเด็กปฐมวัยที่มีความ
ฉลาดทางอารมณ์ต่ำ

1.5.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพัฒนาการหลังเรียนของเด็กปฐมวัย ที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) ปรากฏผลดังตาราง 13

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน ที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม พัฒนาการหลังเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
พัฒนาการ	ระหว่างกลุ่ม	300.22	2	150.11	45.45*	.00
	ภายในกลุ่ม	109.00	33	3.30		
	รวม	409.22	35			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่า ตัวแปรตามด้านพัฒนาการมีค่า Sig. = .00 หมายความว่า พัฒนาการของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกันเมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 13 สรุปได้ว่า เด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน หลังเรียนด้วยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีพัฒนาการแตกต่างกัน เพื่อให้ทราบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ สูง ปานกลาง หรือต่ำ ในคู่มือบ้าง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบภายหลัง (Post Hoc) โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้วยสถิติ Scheffe' ปรากฏผลดังตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกันเป็นรายคู่ เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน

ความฉลาดทางอารมณ์	ความฉลาดทางอารมณ์			
	$\bar{X}$	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		35.17	34.33	28.67
สูง	35.17	-	0.83	6.50*
ปานกลาง	34.33	-	-	5.67*
ต่ำ	28.67	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพัฒนาการจำแนกตามระดับความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย เป็นรายคู่ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกันมีพัฒนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูงจะมีพัฒนาการสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ และเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ปานกลางมีพัฒนาการสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ ส่วนเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ปานสูง มีพัฒนาการไม่แตกต่างกับเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ปานกลาง

1.5.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมความช่วยเหลือหลังเรียนของเด็กปฐมวัย ในกลุ่มที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANCOVA) ปรากฏผลดังตาราง 15

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน ที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยของคะแนนตัวแปรตาม พฤติกรรมการช่วยเหลือหลังเรียนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANCOVA)

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ความฉลาดทางอารมณ์	230.62	2	115.31	27.26*	.00
พฤติกรรมการช่วยเหลือก่อนเรียน	1.96	1	1.96	.46	.50

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่า ตัวแปรตามพฤติกรรมการช่วยเหลือมีค่า Sig. = .00 หมายความว่าพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 15 สรุปได้ว่า เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน หลังเรียนด้วยคู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐานมีพฤติกรรมการช่วยเหลือแตกต่างกัน เพื่อให้ทราบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ สูง ปานกลาง หรือต่ำ ในคู่มือบ้าง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบภายหลัง (Post Hoc) โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้วยสถิติ Scheffe¹ ปรากฏผลดังตาราง 16

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกันเป็นรายคู่ เมื่อเรียนโดยใช้คู่มือการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือร่วมกับการใช้ปัญหาเป็นฐาน

ความฉลาดทางอารมณ์	ความฉลาดทางอารมณ์			
	$\bar{X}$	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		44.17	40.83	38.00
สูง	44.17	-	3.33*	6.17*
ปานกลาง	40.83	-	-	2.83*
ต่ำ	38.00	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมช่วยเหลือจำแนกตามระดับความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย เป็นรายคู่ พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกันมีพฤติกรรมช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ เด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูงจะมีพฤติกรรมช่วยเหลือสูงกว่าเด็กปฐมวัย ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ปานกลางและต่ำ และเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ปานกลาง มีพฤติกรรมช่วยเหลือสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ